

- 2) Το άρθρο 220, παράγραφος 2, στοιχείο β', του κανονισμού 2913/92, όπως τροποποιήθηκε από τον κανονισμό 2700/2000, πρέπει να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, σε υπόθεση όπως αυτή της κύριας δίκης, είναι δυνατόν να συναχθεί από τα στοιχεία μιας εκθέσεως της Ευρωπαϊκής Υπηρεσίας Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) ότι ο εισαγωγέας δεν μπορεί βασίμως να επικαλεσθεί δικαιολογημένη εμπιστοσύνη του, βάσει της διατάξεως αυτής, προκειμένου να αντικρούσει τον εκ των υστέρων καταλογισμό των εισαγωγικών δασμών. Στο μέτρο όμως που μια τέτοια έκθεση περιέχει μόνο γενική περιγραφή της συγκεκριμένης περιπτώσεως, πράγμα που αποκείται στο αιτούν δικαστήριο να επαληθεύσει, η έκθεση αυτή δεν αρκεί από μόνη της για να αποδείξει επαρκώς κατά νόμον ότι οι προϋποθέσεις αυτές πληρούνται όντως από κάθε άποψη, ιδίως όσον αφορά την κρίσιμη συμπεριφορά του εξαγωγέα. Υπ' αυτές τις συνθήκες, αποκείται καταρχήν στις τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής να αποδείξουν, με πρόσθετα αποδεικτικά στοιχεία, ότι η έκδοση, από τις τελωνειακές αρχές του κράτους εξαγωγής, ενός ανακριβούς πιστοποιητικού καταγωγής «τύπου Α» οφείλεται στην ανακριβή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα. Πάντως, όταν οι τελωνειακές αρχές του κράτους εισαγωγής αδυνατούν να παράσχουν την εν λόγω απόδειξη, αποκείται, ενδεχομένως, στον εισαγωγέα να αποδείξει ότι το εν λόγω πιστοποιητικό βασίστηκε σε ορθή έκθεση των γεγονότων εκ μέρους του εξαγωγέα.

(¹) EE C 111 της 29.3.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (όγδοο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Handelsgericht Wien (Αυστρία) για την έκδοση προδικαστικής απόφασεως] — Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) κατά Zürs.net Betriebs GmbH

(Υπόθεση C-138/16) (¹)

(Προδικαστική παραπομπή — Διανοητική ιδιοκτησία — Δικαίωμα του δημιουργού και συγγενικά δικαιώματα στην κοινωνία της πληροφορίας — Οδηγία 2001/29/EK — Δικαίωμα παρουσιάσεως έργων στο κοινό — Άρθρο 3, παράγραφος 1 — Εξαιρέσεις και περιορισμοί — Άρθρο 5, παράγραφος 3, στοιχείο ιε' — Μετάδοση τηλεοπτικών εκπομπών μέσω τοπικού καλωδιακού δικτύου — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα εξαιρέσεις για τις εγκαταστάσεις που επιτρέπουν την πρόσβαση σε 500 χρήστες συνδρομητές κατ' ανώτατο όριο καθώς και για την αναμετάδοση εκπομπών του δημόσιου συστήματος ραδιοτηλεοπτικών μεταδόσεων στην εθνική επικράτεια)

(2017/C 151/16)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Αιτούν δικαστήριο

Handelsgericht Wien

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

κατά

Zürs.net Betriebs GmbH

Διατακτικό

Το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας, και το άρθρο 11δς της Συμβάσεως της Βέρνης για την προστασία των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων, της 9ης Σεπτεμβρίου 1886, ως έχει μετά την Πράξη των Παρισίων της 24ης Ιουλίου 1971, όπως τροποποιήθηκε στις 28 Σεπτεμβρίου 1979, έχουν την έννοια ότι δεν αντιτίθενται σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία δεν υπόκειται, δυνάμει του αποκλειστικού δικαιώματος παρουσιάσεως στο κοινό, στην υποχρέωση λήψεως άδειας από τον δημιουργό ταυτόχρονη, χωρίς περικοπές και αλλοιώσεις μετάδοση ραδιοτηλεοπτικών εκπομπών του εθνικού ραδιοτηλεοπτικού οργανισμού, μέσω καλωδιακής συνδέσεως στην εθνική επικράτεια, εφόσον η μετάδοση αυτή συνιστά απλώς τεχνικό τρόπο παρουσιάσεως και λήφθηκε υπόψη από τον δημιουργό του έργου όταν χορήγησε την άδεια για την αρχική παρουσίασή του, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

Το άρθρο 5 της οδηγίας 2001/29, και συγκεκριμένα η παράγραφος 3, στοιχείο ιε', του άρθρου αυτού έχει την έννοια ότι αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, κατά την οποία δεν υπόκειται, δυνάμει του αποκλειστικού δικαιώματος της παρουσιάσεως στο κοινό, στην υποχρέωση λήψεως αδειας από τον δημιουργό ραδιοτηλεοπτική μετάδοση μέσω εγκαταστάσεως κεντρικής κεραίας, όταν οι συνδεδεμένοι με αυτήν την εγκατάσταση συνδρομητές δεν ξεπερνούν τους 500, και ότι η νομοθεσία αυτή πρέπει, ως εκ τούτου, να εφαρμόζεται κατά τρόπο συνάδοντα με το άρθρο 3, παράγραφος 1, της οδηγίας αυτής, πράγμα που εναπόκειται στο αιτούν δικαστήριο να εξακριβώσει.

⁽¹⁾ ΕΕ C 222 της 20.6.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (έβδομο τμήμα) της 16ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Commissione Tributaria Provinciale di Torino (Ιταλία) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — Bimotor SpA κατά Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino

(Υπόθεση C-211/16) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Φόρος προστιθέμενης αξίας — Αρχή της φορολογικής ουδετερότητας — Εθνική νομοθεσία προβλέπουσα σταθερό ανώτατο όριο το οποίο περιορίζει το ύψος του πιστωτικού υπολοίπου ή του υπερβάλλοντος ποσού του φόρου προστιθέμενης αξίας το οποίο δύναται να επιστραφεί ή συμφηφιστεί)

(2017/C 151/17)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Αιτούν δικαστήριο

Commissione Tributaria Provinciale di Torino

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Bimotor SpA

κατά

Agenzia delle Entrate — Direzione Provinciale II di Torino

Διατακτικό

Το άρθρο 183, πρώτο εδάφιο, της οδηγίας 2006/112/ΕΚ του Συμβουλίου, της 28ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με σχετικά με το κοινό σύστημα φόρου προστιθέμενης αξίας, όπως τροποποιήθηκε με την οδηγία 2010/45/ΕΕ του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2010, έχει την έννοια ότι δεν αντιτίθεται σε εθνική νομοθεσία, όπως η επίμαχη στην κύρια δίκη, η οποία περιορίζει τον συμφηφισμό ορισμένων φορολογικών οφειλών με πιστωτικά υπόλοιπα φόρου προστιθέμενης αξίας σε συγκεκριμένο ανώτατο ποσό, για κάθε φορολογική περίοδο, στον βαθμό που η εθνική έννομη τάξη προβλέπει ότι ο υποκείμενος στον φόρο έχει, σε κάθε περίπτωση, δυνατότητα ανακτήσεως του συνολικού πιστωτικού υπολοίπου του φόρου προστιθέμενης αξίας εντός εύλογης προθεσμίας.

⁽¹⁾ ΕΕ C 251 της 11.7.2016.

Απόφαση του Δικαστηρίου (τρίτο τμήμα) της 15ης Μαρτίου 2017 [αίτηση του Cour d'appel de Bruxelles (Βέλγιο) για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως] — FlibTravel International SA, Leonard Travel International SA κατά AAL Renting SA κ.λπ.

(Υπόθεση C-253/16) ⁽¹⁾

(Προδικαστική παραπομπή — Άρθρο 96 ΣΛΕΕ — Δυνατότητα εφαρμογής — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί τη διάθεση μεμονωμένων θέσεων — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί τον προκαθορισμό του προορισμού τους — Εθνική ρύθμιση η οποία απαγορεύει στους παρόχους υπηρεσιών ταξί την άγρα πελατών)

(2017/C 151/18)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour d'appel de Bruxelles